

θρών του ἑλληνισμοῦ. Ἀνυψώσωμεν τὰς ψυχὰς ἡμῶν πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ νέου κινδύνου ἐμφορούμενοι ὑπὸ τοῦ μεγέθους τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ ἡρωϊσμοῦ τῶν πατέρων. Ἀνάξιοι θὰ φανώμεν τῆς ἐλευθερίας ταύτης, ἣν διὰ μαρτυρίου καὶ ἡρωϊσμοῦ ὑπεράνθρωπου ἐκκληροδότησαν ἡμῖν, χάνοντες αὐτὴν μὲν ἀποκτηθεῖσαν, κινδυνεύουσιν δὲ σήμερον ν' ἀρπασθῇ μετὰ τῆς γῆς τῶν πατέρων ἡμῶν ὑπὸ τῶν ἀγνωμονεστάτων, ἐπιβουλωτάτων καὶ κινδυνωδεστάτων βαρβάρων.

»Ναί, ὦ πατέρες τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν, μὴ ἐγκαταλείψετε ἡμᾶς ἐν τῇ νῦν ἀπομονώσει ἐν τῷ μέσῳ τῶν παλαιῶν καὶ τῶν νέων τοῦ ἑλληνισμοῦ ἐχθρῶν, συμπληρώσατε τὴν πατριωτικὴν ὑμῶν εὐεργεσίαν διδάσκοντές μας νὰ μὴ ἐγκαταλείψωμεν ἡμεῖς αὐτοὶ ἡμᾶς αὐτούς· ἐμφυσήσατε ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ φρόνημα καὶ τὸ καταφρόνημα δι' ὧν σεῖς κατεβάλετε, ὑπὸ πάντων μισούμενοι καὶ καταδιωκόμενοι, ἐπὶ ὁκτῶ ἔτη πολεμοῦντες, τὰς τρεῖς τῶν Μωαμεθανῶν αυτοκρατορίας καὶ τὰ λυσσώδη μίση, φθόνους καὶ ἐπιβουλὰς ἀπάντων τῶν χριστιανῶν Εὐρωπαίων. Ἐμπνεύσατε, ναί, ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν τὴν ἀθάνατον ὑμῶν ψυχὴν, ἵνα διὰ τῆς ἀπροσμάχου ταύτης δυνάμεως συμπληρώσωμεν τὸ λαμπρότατον καὶ θεοφιλέστατον καὶ ἐνδοξότατον ἔργον ὅπερ δέδοται τοῖς ἀνθρώποις νὰ ἴδουν — τὴν ἐνότητα, τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸ κράτος τοῦ Πανελληνίου! »

Τοιοῦτοι λόγοι δὲν ἀναγινώσκονται· ἀκούονται μόνον· πολλῶ μᾶλλον δὲν συνοψίζονται, ὥς ἀνωτέρω· ὥστε ὑπὸ μίαν ἐποψὴν ζητοῦμεν συγγνώμην παρὰ τοῦ κ. Γενναδίου, καὶ ὁ ἀσθεῖς ἄνθρωπος πρὸς αὐτόν.

Εἶνε **ρῆτωρ** ὄντως ὁ κ. Γεννάδιος· ἀρχαιοπρέπεια περὶ τὴν μορφήν καὶ τὴν λέξιν, ὕψος μονοτόνως αὐστηρὸν, πανηγυρικὸν καὶ ἐπίσημον χαρακτηρίζουσι τὸν λόγον αὐτοῦ· ἡ ἀπαγγελία του ρητορικῇ, ρητορικῇ ἡ στάσις του· ἡ φυσιογνωμία του εἰς μερικά νεῦρα διαχέει κατὰ πρῶτον φαι-

δρότητα τινα, ταχέως ἐξαλειφομένην ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τῆς εὐγλωττίας του· μολαταῦτα ἢ ἐξ αὐτοῦ παραχθεῖσα ἐντύπωσις θὰ ἦτο ἀκραιφνεστέρα, ἂν ἦτο συντομώτερος ὁ λόγος του· πρὸ τῶν σωματικῶν ἀναγκῶν ἀμαυροῦνται τὰ στιλπνότερα ἀριστουργήματα· ἡ κόπωση ἀρχίζει νὰ παραισθητῇ, ἡ ἀκριβεστέρα μελωδία τῆς φαίνεται ὅτι φαιτσαύρει. Ὁφείλομεν ἐν τέλει νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ὁ λόγος τοῦ κ. Γενναδίου ἦτο σχεδὸν ἡ ἐπανάληψις τοῦ περισυνῶς ἐπὶ τῇ αὐτῇ εὐκαιρίᾳ ἐκφωνηθέντος. Ἀλλ' ἐν καλὸν βιβλίον δικαιοῦται, νομίζομεν, νὰ τύχῃ καὶ δευτέρα· ἐκδόσεως· καλὸς λόγος διατὶ νὰ μὴ δικαιουταί ἐπίσης δευτέρας ἐκδόσεως, βελτιωμένης μάλιστα καὶ ἐπιυψημένης. . . ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ ρήτορος;

Ὁγουλουλου.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ (ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Θεσσαλονίκη, 19 Ἀπριλίου

Ἀγαθὴ τύχη! Σήμερον τὴν προΐταν, εἰς τὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖον, ἐν ᾧ κατόικουν, ἀφίκετο καὶ ὁ Ἡ. . . ὅστις κατέχει σπουδαίαν θέσιν ἐν τῇ Βουλγαρικῇ Ἡγεμονίᾳ, μετέβαινε δὲ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Μακεδονίας. Φαιδρὸς καὶ, καθὼς λέμε, ἀψήφιστος, ὡς ὅλοι οἱ νόθοι Ἕλληνες, ἀμέσως ἐπιάσε πολιτικὴ κουβέντα μαζὺ μου, θέλων κυρίως νὰ μάθῃ τὸ τί φρονοῦν οἱ Ἕλληνες περὶ τῆς περιοδείας τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας. Τί τοῦ εἶπα, δὲν ἐνδιαφέρεσθε νὰ μά-

νάτης διὰ νὰ τὸν συντροφεύῃ· ἡ ἐννάτη ἐστήμαιεν ὥρα καὶ αὕτη εὐρίσκετο ἔτι αὐτοῦ.

— Κύριε, εἶπεν εἰς τὸν Ἰάκωβον Βαιγιάν, ὁκτὼ μέραις πέρασαν καὶ δὲν ἀπηντήσατε εἰς τὸν βαπτιστικὸν σας. Κάθε μέρα λέτε αὔριον, ἡ μέραις περνοῦν χωρὶς νὰ γράψετε.

Ὁ γέρον ἐξέβαλεν ἀναστεναγμόν.

— Ἀλήθεια, ἀλήθεια, Γερτρούδη, εἶπε.

— Ἔρω πῶ θὰ σὰς κοστίσῃ πολὺ νὰ τοῦ γράψετε τὸ μέγα δυστύχημα· ἀλλ' ἡ σήμερα ἡ αὔριον πρέπει πάντοτε ὁ δυστυχὴς νέος νὰ τὸ μάθῃ τὸ πρᾶγμα.

— Πρέπει, πρέπει, Γερτρούδη· ἀλλὰ βλέπεις ὅτι δὲν μπορῶ. Κάθε φορὰ πῶ πέρνω τὴν πένα νὰ τοῦ γράψω, ἡ πένα πέφτει ἀπὸ τὰ χερίά μου.

— Ἴσως μπορέσετε ἀπόψε. Θέλετε νὰ δοκιμάσετε;

— Ἔστω.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ Γερτρούδη εἶχε θέσει ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐμπροσθεν τοῦ γέροντος χάρτην, μελάνην καὶ γραφίδα. Ἀφρὺ ἔθηκεν ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ χάρτου τὴν ἡμερομηνίαν ὁ γηραιὸς λοχαγὸς ἔγραψεν:

Ἀγαπητέ μοι Ἰάκωβε!

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐκεῖνος, εἰς ὃν ὁ γέρον ἐμελλε νὰ γράψῃ, ἀπεφάσισε νὰ κρούτῃ.

— Κύνταξε, εἶπεν ἡ Γερτρούδη, μὴ ἀποκρύπτουσα τὴν

ἀμνηχανίαν της, δὲν μᾶς ἀφίνουνε ποτὲ ἡσυχους· καὶ ἀπόψε δὲν θὰ γράψετε τὸ γράμμα.

— Ποῖος λοιπὸν δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπίσκεψίν μου ταύτην ὥραν; εἶπεν ὁ γέρον.

— Ποῖος; ξεῦρε; παρὰξενον, μερικοὶ ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ καθίσουν ἔς τὸ σπῆτί τους.

— Πήγαινε τώρα καὶ ἀνοιξε Γερτρούδη.

— Μάλιστα, κύριε, πηγαίνω· ἀλλ' ὁποῖος κ' ἂν ἦνε, θὰ τοῦ κάμω μούτρα.

Ταῦτα εἰπούσα ἐξῆλθε προφέρουσα λόγους ἥττον κολακευτικούς διὰ τοὺς ὀχληρούς. Μετὰ μίαν στιγμὴν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἐξηγρωμένη ὡς τις μανιώδης.

— ὦ! κύριε, ὦ! κύριε, εἶπε μὲν ἀναπνέουσα.

— Λοιπὸν;

— Αὐτὸς, αὐτός! ὑπετονθόρισε.

Καὶ ἀφῆκε νὰ ἐξέλθωσιν οἱ λυγμοί, οὔτινες ἔτνιγον αὐτήν.

Ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν ἡγέρθη ὀρθός. Ἀμέσως δὲ ὁ ὑπολοχαγὸς εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ἰάκωβε! ἐπεφώνησεν ὁ γέρον.

— Ἀνάδοχέ μου, πάτερ μου! εἶπεν ὁ νεανίας διὰ φωνῆς ἡχηρᾶς ριφίεις εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ γηραιοῦ λοχαγοῦ.

— Πρὸ ὀλίγου πῆρα νὰ σοῦ γράψω, εἶπεν ὁ γέρον συνελθὼν βαθμιαίως ἐκ τῆς συγκινήσεώς του· ἀλλὰ νὰ πῶ ἤλθες, δὲν ἔχω πλέον νὰ σοῦ γράψω. Ἰάκωβε, σὲ συγχαίρω, εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ. Ἡ καρδιά μου εἶνε γεμάτη

θετε· ἄλλ' αἱ σκέψεις, ἃς αὐτὸς ἐξήνεγκε καὶ τῶν ὁποίων τολμῶ νὰ εἶπω τὰ δύο τρίτα ἐγὼ ἀπέσπασα ἀπὸ λόγου εἰς λόγον καὶ ἀπὸ ἐρωτήσεως εἰς ἐρώτησιν· αὐτὰ βεβαίως ἐνδιαφέρουν πολὺ τὴν αὐτόθι κοινὴν γνώμην καὶ πρέπει νὰ διατυμπανισθῶσι διὰ τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**, ὅπερ ἀπὸ τινος ἀνεπέτασε φιλοπάτριδα ποιοῦν τὴν σημαίαν τοῦ μακεδονικοῦ ἀγῶνος.

Ἰδοὺ ἐν ὀλίγοις τὸ στέλεχος τῆς νέας πολιτικῆς φάσεως, ὅπως μοι τὴν προδιέγραφεν ὁ ἐν λόγῳ Βούλγαρος :

« Ἀφ' οὗτου, μοι ἐνεπιστεύθη, ἡ Σερβία ἤρχισε νὰ ἀνειροπολῇ τὴν πρὸς τὴν *Πισθρένην* καὶ πέραν ἀκόμη ἐπέκτασιν τῆς ὑπὸ τὴν σκιαν τῆς αὐστριακῆς ἐπικυριαρχίας ἣ καὶ μόνον ἂν θέλετε ἐπιρροῆς, αἱ μετὰ τῆς Βουλγαρίας καὶ τοῦ Μαυροβουνίου σχέσεις τῆς ἐγαλαρώθησαν πολὺ. Ἐντεῦθεν ἐννοεῖτε ὅτι εἰς τὴν μικρὰν ἡγεμονίαν τοῦ Μαυροβουνίου ἀνετέθη καὶ πάλιν νέον στάδιον δόξης, εἰς ὃ θὰ εἰσέλθῃ ὅταν σημαίῃ ἡ ὥρα τῆς νέας ἐνεργείας. Τῆς Ρουμανίας ἡ θέσις θὰ διευκρινισθῇ ἀργότερον, κατὰ τὴν στιγμὴν ἴσως τῆς κρίσεως, καθ' ὅλα δὲ τὰ φαινόμενα κλίνει μᾶλλον πρὸς τὴν Βουλγαρίαν ἢ πρὸς τὴν τροχίαν ἣν ἐχάραξε δι' ἐαυτὴν ἡ Σερβία.

« Ὑπολείπεται λοιπὸν νὰ σαφηνισθῇ ἡ θέσις τῆς Ἑλλάδος ἥτις ἐπισπεύδει νὰ καταλάβῃ τὴν πρέπουσαν αὐτῇ θέσιν ἐν τῇ Ἀνατολῇ, διὰ μέσων τὰ ὁποῖα ἡμεῖς οἱ πρακτικοὶ Βούλγαροι καλῶς γνωρίζομεν πόσον ζυγίζουσιν. Διὰ τὴν Ἑλλάδα πρωτίστη ἀνάγκη εἶναι νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὴν Βουλγαρίαν, ἰδίως ἐν τῷ ζήτηματι τῆς Μακεδονίας, ὅπου ἡ θέσις τῶν Βουλγάρων ὑπῆρξε καὶ ἔσται ὑπέρροχος δυνάμει τῆς συνθήκης τοῦ Ἀγίου Στεφάνου, τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τοῦ πόθου τῶν μικτῶν φύλων, ἐν οἷς κατοπτρίζεται ἡ ἀφοσίωσις πρὸς τὴν Βουλγαρίαν διὰ τῶν ἀενάων μεταναστεύσεων τῶν Μακεδόνων, καὶ ἄλλων ψυχλαφητῶν τεκμηρίων.

« Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τοῦ *σχίσματος*, αὐτὸ πρέ-

πει νὰ ταφῇ εἰς τὰς ἐνδόξους σελίδας τῆς καλογερικῆς φιλοδοξίας τῶν Φαναριωτῶν, ἀφοῦ μόνῃ ἡ παρουσία τοῦ Ἐξάρχου ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔκαμε τὸν Πατριάρχην σας νὰ ὑποχωρήσῃ.

« Ἐχετε ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ θέλετε ἰδεῖ ὅτι ἡ Ὑ. Πύλη καὶ αὖθις θὰ συνδράμῃ τοὺς Βουργάρους, διότι ἄνευ ἡμῶν, δηλαδὴ τῶν Σλαύων, ἐν τῇ Ἀσίᾳ δὲν δύναται ἡ Τουρκία νὰ περισυλλέξῃ τὰ λείψανα τοῦ μεγάλου ναυαγίου τῆς. Ἐχομεν λοιπὸν βλέπετε καὶ τοὺς Τούρκους μὲ τὸ μέρος μας.

» Εἰς τοὺς ἐπιστήμους Βουλγαρικοὺς κύκλους ἐπικρατεῖ γνώμη, ὅτι αἱ μετὰ τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων πολιτικαὶ συζητήσεις τοῦ Ἡγεμόνος, θέλουσι περιστραφῇ ἰδίως καθόσον ἀφορᾷ τὴν Μακεδονίαν, ἣν ἐν πεποιθήσει ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις πρὸ πολλοῦ θεωρεῖ ὡς ἀπολεσθεῖσαν, τὴν δὲ ὑπὸ τὸ βουλγαρικὸν σκῆπτρον προσάρτησιν αὐτῆς ζήτημα μόνον χρόνον.

» Δικαιώματά τινα ἴσως παραχωρηθῶσι, καὶ τοῦτο ἐὰν δὲν προλάβωσιν οἱ Ρουμῶνοι καὶ ἐπιδείξουν πλειονοψηφίαν τοῦ πληθυσμοῦ τῶν πύλεων, καθόσον οὗτοι καὶ σχολεῖα ἔχουν καὶ τὴν γλῶσσάν των καλλιτεροῦσιν ὡς ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ Ρουμανίᾳ.

» Ἀπὸ ὑμᾶς δὲν θὰ ἔχωμεν καμμίαν ἀξίωσιν ἐπὶ τῶν παραλίῳν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὡς καὶ τῶν παραλίῳν τῆς Ἀλβανίας, ἐφ' ὧν ὅμως ἔχει ἐστραμμένα τὰ βλέμματα.

» Εἶνε ἀληθὲς ὅτι μόνῃ ἡ Ἀγγλικὴ πολιτικὴ ὑπερμαχεῖ τῆς συμφιλίωσεως Βουλγάρων καὶ Ἑλλήνων. Ἡ ἔνωσις μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας εἶνε ζήτημα χρόνου, ἀρκεῖ οἱ συνδυασμοὶ νὰ τελεσφορήσωσιν.

» Βλέπετε, ὅτι ἡμεῖς τείνομεν φιλικὴν χεῖρα πρὸς τοὺς Ἑλληνας· ἂν τὴν ἀποκρούσουν, τόσον τὸ χειρότερον δι' αὐτοὺς. Ἡ Βουλγαρία σήμερον ἔχει πλήρη στρατιωτικὸν ὄργανισμὸν, πρὶν δὲ παρέλθῃ μία τριετία θὰ ἦνε εἰς θέσιν νὰ

ἀγωνίας καὶ θαυμασμοῦ, γιὰ σένα. Εἰς τὰ γράμματά σου, φίλε μου, δὲν μοῦ ἐκθέτεις ὅτι ἐπραξες, ἀλλὰ μαντεύω ὅτι φέρθηκες γενναίως ὡς γενναῖον τέκνον τῆς Γαλλίας! Σὺ αὐτὸς μοῦ φέρεις τὴν ἀπόδειξιν τούτου, Ἰάκωβε, ὑπαλοχαγός, καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ γενναίου στήθους σου τὸν Σταυρὸν, τὸν ὁποῖον μόνον εἰς τοὺς γενναϊότερους ἀπονέμουν!

Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἦτο ὀλίγον ἐκπεπληγμένος μὴ βλέπων τὴν Ἰωάνναν πλησίον τοῦ πατρὸς τῆς ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα ἀκόμη νὰ ὀμιλήσῃ περὶ αὐτῆς. Παρατηρῶν τὸν γέροντα ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν σοβαρῶς :

— Πόσον μετεβλήθη! Πόσον ἐγήρασε!

Ὅτε ὁ Ἰάκωβος Βαιγιὰν ἤγγισε τὸν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ νεανίου σταυρὸν, οἱ ὀφθαλμοὶ τούτου προσηλώθησαν ἐπὶ τῆς κομμοδόχης τῆς ραδικότας τοῦ γέροντος, ὅπου πάντοτε ἔφερε τὴν ἐρυθρὰν ταινίαν, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ σιωπήσῃ.

— Ἀνέδοξε, γιὰ τί δὲν φέρετε σήμερον τὸ παράσημόν σας;

Ὁ Ἰάκωβος Βαιγιὰν ἐφρικίασεν, ἐπειτὰ κινῶν θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν τὸ φέρω πλέον αὐτὸ, ἀπήντησε.

— Δὲν τὸ φέρετε; ἀνέκραξεν ὁ νεανίας ἐκπεπληγμένος, διατί;

— Πρέπει νὰ τὸ μάθης Ἰάκωβε· θὰ τὸ μάθης μετὰ μίαν

στιγμὴν, ἀπήντησεν ὁ γηραιὸς λοχαγός. Καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν ὑπηρετρίαν του.

— Γερτρούδη, τῇ εἶπεν ἀνάβα εἰς τὸν θάλαμόν μου· γνωρίζεις ποῦ ἔβαλα τὸ ἀντίγραφον τοῦ γράμματος, θὰ μοῦ τὸ φέρῃς.

Ἡ Γερτρούδη θμέσως ἐξῆλθεν.

Ὁ γέροντα κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἐδρας του. Ὁ νεανίας ἔμεινεν ἔμπροσθέν του ὄρθιος, ἀκίνητος, ἀσθμαίνων, αἰσθανόμενος τὴν καρδίαν του περισφιγγομένην ὡς ὑπὸ σιδηρᾶς χειρὸς. Κατελάμβανεν ὅτι τρομερὰ τις ἀποκάλυψις ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ εἰς αὐτὸν καὶ ὅτι ὁ κεραυνὸς ὃ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του ἦτο ἑτοιμος νὰ ἐπισκῆψῃ.

Ἡ Γερτρούδη ἀνεφάνη φέρουσα τὸ ἀντίγραφον τῆς ἐπιστολῆς τῆς Ἰωάννης ἐντὸς φακέλλου περικεκλεισμένου.

— Δός εἰς τὸν Ἰάκωβον, εἶπεν ὁ γέροντα.

Καὶ διὰ τρεμούσης χειρὸς ὁ νεανίας ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ φακέλλου τὸν χάρτην, ἀνέγνω.

παρτάξῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ πολέμου πλείονας τῶν 150, 000 στρατῶν, καλῶς ἐξήσκημένους καὶ ὑπὸ τὴν σιδηρᾶν ρωσικὴν πεθορχίαν, δι' ἧς ἀναγεννῶνται οἱ τέως δούλοι λαοὶ καὶ τείνουν νὰ ἀναλάβωσιν ὅσα εἰς αὐτοὺς ἀνήκουν».

Ταῦτα σκέπτονται, καὶ ὄχι μόνον σκέπτονται, ἀλλὰ καὶ δρῶσιν οἱ Βούλγαροι· τί δὲ σκέπτεσθε καὶ τί δρᾶτε ὑμεῖς, ἂν βασιλεύεσθε ἢ κυβερνᾶσθε, ἢ καὶ κυβερνᾶσθε καὶ βασιλεύεσθε, καὶ ἂν ὁ ἔντιμος κ. Σκουλούδης θὰ κάμῃ φέτος τὰ λουτρά του μὲ περικεφαλαίαν ἢ χωρὶς περικεφαλαίαν, ὅλα αὐτὰ ὑμεῖς, μόνον ὑμεῖς τὰ γνωρίζετε.

Φορμίων.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ σημερινὴ «Ὁρα» ἀναγράφουσα μεταξὺ τῶν ἄλλων εἰδήσεων τὴν χθεσινὴν ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ πανήγυριν. Ἀναφέρει τὸ ὄνομα τοῦ Γενναδίου, ὅστις ἦν αὐτὸς ἡ πανήγυρις. Δὲν πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἐκ τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας ἔμεινε κανένας σελῆς ἐδῶ, ὅστις ἀνάλαβε τὴν σύνταξιν τῆς «Ὁρας»;

Τὸ τέλος τοῦ Κοινωνικοῦ δράματος ἐν τῷ φύλλῳ τῆς Τετάρτης, μὲ συμπάθειο.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΠΥΡΓΟΥ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πύργος, 21 Ἀπριλίου

Οἱ περὶ τὸν Αὐγερινὸν δυσφοροῦσι διότι δὲν παρεσιώπησαν ὅτι ἡμέλησαν περὶ τῆς περιστολῆς τῆς εὐλογίας, οἱ δὲ περὶ τὸν Κρεστένιτην δυσανασχετοῦσι διότι δὲν εὐρέθην σύμφωνος εἰς τὰς ὑπερβολικὰς πληροφορίας, ἃς οἱ φίλοι αὐτοῦ μεταδίδουσι, φρονούντες ὥς γὰρ ἀτόπως ὅτι προσφέρουσιν ἐκδούλευσιν εἰς τὸν τόπον διὰ τούτου.

Ναὶ μὲν ὑπάρχουν περιστάσεις, καθ' ἃς τὰ κακὰ πρέπει νὰ παρίστανται ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον, ὅπως ἡ ἀκηδεΐα τῶν ἁρμοδίων περιστέλλεται καὶ ἐξεγείρεται ἡ πρὸς διόρθωσιν αὐτῶν φροντίς, ὑπάρχουσιν ὁμως καὶ περιστάσεις, καθ' ἃς τὸ τοιοῦτο ἀποβαίνει βλαβερὸν.

Τί λοιπόν; ἔπρεπε νὰ συμφωνήσω μετὰ τῆς ἐφημερίδος ὁ «Ἀλφειὸς», ἥτις οὐδὲν ὀλιγώτερον λέγει ἢ ὅτι δὲν ὑπάρχει εὐλογία ἢ μετὰ τῶν ἐπιστελλόντων εἰς τὴν «Πρωτάν» οἵτινες μᾶς πληροφοροῦν ὅτι καθ' ἐκάστην ἀποθνήσκουσιν πέντε καὶ προσβάλλονται δέκα· τοῦτο εἶναι ὑπερβολή, καθόσον καὶ ἂν ποτε ἀπέθανον πλεον τῶν τριῶν ἢ ἂν συνέβησαν κρούσματα πλεον τῶν τριῶν πρὸ τῆς 11 Ἀπριλίου, ὅτε ἐγράφη ἡ ἐπιστολή μου, τοῦτο ἦτο σπάνιον καὶ οὐδὲν δικαιολογεῖται τις ἐνοσπεύων τὸν πανικόν ὥρην τούτων πάντες νὰ ἐπιτελέσωσι τὸ καθ' ἑαυτοὺς πρὸς

ἐξάλειψιν τοῦ κακοῦ καὶ ἐλάττωσιν τοῦ φόβου. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἀκηδεΐα τῶν ἁρμοδίων ἦτο ἀνυπερβλήτος, ἐκ τούτου δὲ καὶ πάντα τὰ λοιπὰ ἀτοπα ἐπήγασαν.

Δυστυχῶς μετὰ τὴν 11 Ἀπριλίου κατὰ τὴν 14 τὸ κακὸν ἔλαβε τοιαύτην ἐπίτασιν, ὥστε ἀπέθανον κατὰ μὲν τὰς ἐπιτήμους πληροφορίας τῆς ἀστυνομίας πέντε, κατὰ τὰς ἡμιεπιστήμους ὁμως, κατ' ἄλλους ἑπτὰ καὶ κατ' ἄλλους δέκα· τὸ οἰκτρὸν ὁμως εἶνε ὅτι μᾶλλον πιστευταὶ εἶνε αἱ ἡμιεπιστήμους διαδόσεις· τοῦτο συμβαίνει πάντοτε ὅπου ἡ ἐξουσία δὲν ἐμπνέει τὴν δέουσαν πίστιν καὶ δὲν ἔχει τὸ προσήκον τῇ ἀρχῇ κύρος· καὶ διὰ τούτου ἦτο ὅλως περιττὸν νὰ μᾶς εἰδοποιήσωσι διὰ τῆς—Πρωίας—περὶ τῆς παραίτησως καὶ ἀποχωρήσως τοῦ ἀστυνομίου, καθόσον ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μακκρίτου Δροσοπούλου καὶ Βωβοῦ οὐδὲν ἠθάνθη ὑπαρξίν ἀστυνομίας, ἐνῷ τούναντι—ὁ τόπος διατελεῖ ἀνάληγτος θεατῆς τῶν διαφόρων χάριν αὐτῆς ὀδυνηρῶν ἀφαιμάξεων τοῦ Δημοτικοῦ Ταμείου. Τὰ ζητήματα ταῦτα καὶ πλεῖστα ἄλλα δὲν θὰ ἐχρησίμευον ἄραγε ὡς ἐδαφος στερεώτερον ἀνταγωνισμοῦ καὶ ἀμίλλης τῶν περὶ τῆς Δημοτικῆς ἀρχῆς ὀρεγομένων, ἀφοῦ τὸ τῆς εὐλογίας εἶνε τὸσον σαθρόν;

Τὴν κατὰ τὴν 14 Ἀπριλίου ἐπίτασιν τῆς νόσου ἐπηκολούθησεν ὕψους· τὰ κρούσματα εἶνε ἀραιὰ καὶ μὲ ἥπιον χαρακτῆρα· τὸ νοσοκομεῖον τῶν εὐλογιῶντων λειτουργεῖ ἀριστα. Διὰ τὴν νὰ μὴ γείνη ἐξ ἀρχῆς;

Τὸ ἡμερομίσθιον τῶν ἐργατῶν πληροῦνται ἤδη δραχμὰς δέκα καὶ κραστὶ αὐτὴ εἶνε ἀπεργία, ἐντὸς δ' ὀλίγου προσεγγίζει ἡ σπουδαιότερα ἐργασία, τὸ χαράκι, δι' ἣν καὶ πολλοὶ ἐργάται ἀπαιτοῦνται καὶ ἐντὸς μικροῦ χρόνου, μολὶς δεκαπέντε ἡμερῶν, πρέπει νὰ ἀποπερατωθῇ.

Αὐριον ἔρχεται ὁ κ. Δεληγιάννης, ὅστις ἐλπίζεται ὅτι θὰ τύχῃ λαμπρὰς ὑποδοχῆς, ἀλλ' ἂν θὰ συντρέξωσι καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐνταῦθα Γορτύνιοι, δυνάμενοι ἐν τῷ τόπῳ.

Σκώπτης.

ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΟΝ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΟΙΝΟΙ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

(Οδὸς Σταδίου κάτωθεν τῆς οἰκίας Λύττακα)

Ο ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑΙ

κύριος Σπυρίδων Ζωχιὸς ἐσχημάτισε

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ὅπου ἀναδέχεται τὴν πώλησιν οἰωνδ' ἢ ποτε βιβλίων, περιοδικῶν, ἐφημερίδων. ἔχων ἀνταπόκρισιν μετὰ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῆς Εὐρώπης.

Ἐγγυήσεις τιμιότητος περὶ τὴν διαχείρισιν.